

Bibliaóra – 2024. január 30.

Előfohász: „Bizony, csak Istenünk, az Úr szabadítja meg Izráelt (Jer 3,23b).”
Ámen.

Ének: 254. dicséret: „Mindenkoron áldom az én Uramat,…”

Előima: Kegyes Jézusom, én Uram, adj most belső teljes visszatérést Hozzád. Fogadj el Krisztusom gyermekedként minden kínom, bajom és hiányom ellenére és Szentlelked erejének hatalmával enged meg nekem, hogy dicsőségedre éljek és munkálkodjak ott, ahová helyeztél. Megvallom, nincs nekem más utam, csak a Te ösvényed. Megvallom, nincs nekem más életem, csak a Benned elrejtett életem. Légy áldott mindenért és áld meg e közösséget, hogy egyedül Pásztorára figyeljen, Aki leheletével képes engem is és mindenkit életre kelteni. Támasz fel, kérlek, új életre áldott Igéddel, Uram, hogy a Tied legyen mindörökké. Add, hogy a hóseási és a jánosi igék meggyökerezzenek szívemben és gyomok helyett bő termést hozzanak egyedül a Te háromszor szent neved dicséretére és választott néped javára. Ebben áldj meg, ebben tarts meg, ezzel vérted fel életem, hogy Tiéd legyek most és mindörökké. Ámen.

Ószövetségi alapige: Hóseás próféta könyve 14. fejezet: *„Megbűnhődik Samária, mert engedetlen volt Istenével szemben. Fegyver által esnek el, csecsemőit sziklához vágják, és terhes asszonyait fölhasogatják. Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el! Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked! Assíria nem segít meg minket, lóra sem üliünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát. Csak nálad talál irgalmat az árva. Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom. Harmat leszek Izráelnek: virágozik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fái. Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon. Akkor majd ismét Isten oltalmában élnek, gabonát termesztenek; virulnak, mint a szőlő, híresek lesznek, mint a libánoni bor. Efraimnak nem lesz köze többé a bálványokhoz. Én majd meghallgatom, és törődöm vele. Olyan leszek, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod majd a gyümölcsöidet! Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megérti. Mert egyenesek az Úr útjai: az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk.”*

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Hóseás próféta könyve utolsó fejezetének első verse tartalmilag az előző részhez tartozik. Nyílt veszedelem hangzik Samária ellen, hiszen annak bűnei nagyban befolyásolták az egész nép cselekedeteit. A sok igazságtalanság, amelyeket Isten

bűnhődés címen megemlíti, az engedetlenséggel összefüggenek. Az Úr prófétáján keresztül újból és újból fejükre olvasta a bűnt. Isten irgalmatlansága, népe bűnhődése helyén van, mert elfelejtkeztek az Úrról saját vezéreikkel az élükön. Az örökös probléma: fejtől búzlik a hal. Az embertelenség útvesztői, halál és pokol lesz az osztályrészük. Izráel és az egyház szíve beszennyeződött. Barátságot kötöttek mindenáron a világ nagyaival. Emellett pogány kultusz dívott az országban. Isten barátból ellenséggé vált. Hívni és várni kell az Urat közösségünkbe, hogy ne maradjon a terhes asszony fájdalmainak a körgyűrűjében vagy épp az érthetetlen gyermek állapotában az ő népe, hanem megtérjen és éljen. Megvallani a bűnt: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened (Lk 15,18)” Változni az Ige és a Lélek munkája által értelmünk megújulásával, ez a cél. A bűnös térjen meg útjáról Istenéhez, vallja meg ezeréves bűnét és mondja ki nyíltan, hol a hiba. Ő kész megbocsátani, hiszen erről szól a következő kilenc vers. Az Istenhez térés azért hangzik, mert csak így menekül meg az ember az Ő haragjától. A próféta azok felé fordul, akik bűnben vannak, sőt átéli az Úr büntetését. Isten ítélete éppen zajlik, de kegyelme még mindig nyilvánvaló. A próféta szól, és a kegyelem igéit szólja. Felhívása a megtérésre összpontosít. Isten ítélete tehát nem az utolsó szava. De vajon mivel és hogyan léphet a bűnös, az ítéletet végző Isten elé? Üres kézzel nem járulhat az Úr elé: *„Tartsd meg a kovásztalan kenyerek ünnepét! Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az ábíb hónap megszabott idején, mert akkor jöttél ki Egyiptomból. Senki se jelenjék meg előttem üres kézzel (IIMóz 23,15)!”* Isten azonban nemet mondott már a nép áldozataira és halmaira, épp ezért ezek nem jöhetnek számításba. Ez csak a régi ösvény követése lenne, amiből nem nagyon tanult Isten népe. A nép értelme akkor változik, ha valóban a kegyelem igéi megérintik a szívét. A szív állapota, nem pedig a kéz tartalma, hatja meg az Urat. Mindegy mi van a kézben, ha a szív üres és pusztá. Egyedül Isten tudja megbocsátani a bűnt. Egyedül az Úr tudja a szív állapotát megítélni. Az ajak gyümölcsei kevesek, a szív állapota a lényeges. A múlt bűneit ki kell mondani: Asszíria barátsága, a hatalmasokra való támaszkodás és a hamis bálványimádás részei Izráel életének. Egy utat követtek, de ez az út halálba, bűnbe és kárhozatba vitte a lelkeket. Isten azonban a védtelenekeket védi, Ő az árvák Atyja. Akik felsírnak, akik reszketnek és akik félnek, azokon könyörül az Úr. A megalázottság állapotában jön rá minden nép és egyén arra, hogy az Úr az árvák és özvegyek Atyja. (ld. Zsolt 68,6) Ez az jelenti, hogy a választott nép a bűnvallás után sem térhet le a keskeny útról, mert csak az visz az életre. A nyomorúság jelen lesz, ahogyan az új kezdet ígérete is. A boldog jövőre vonatkozó imádságok a nép ajkán valósággá válnak. Ugyanis Isten szava nem üres beszéd, hanem tökéletes és nyílt. Ő valóra váltja mondásait, de mi van az ember szavával? Mi van az ember bűnvallásával? Isten cselekszik, de az ember csak igent és áment mondhat az Úr tetteire Jézus Krisztus által. Az Ő nevében mondott imádságok a jövőre

vonatkozva beteljesednek. Az Úr szava ugyanis mindig mentő szeretetre épít. Nem betegséget és nem gyengeséget gyógyít, hanem életet ment és kivezet a bűnből. Nem reparál, hanem újjáteremt. A betegen azonban csak akkor tud segíteni, ha a beteg önmagában kimondja, én képtelen vagyok a gyógyulásra, Tőled várom a segítséget. A gyengeséget akkor tudja orvosolni, ha a gyengeség megvallásra kerül. A bűnök felismerésével és beismerésével kezdődik minden. A tehetetlenség megvallásával kezdődik minden. Ez nyitja meg az ajtót Isten mentő szeretete előtt. A felkiáltás, az ég felé kiáltás: „*Dávid Fia, könyörülj rajtam (Mk 10,46)!*” annak a jele, hogy magamon nem tudok segíteni. A meg nem érdemelt kegyelem állapotába eljutni áldások sorozatát tartogatja a megtérő bűnösöknek. Az új élet áldásait Isten szeretete hozza el. Hogyan? Az ellenségből barát lesz. Harmatot, felüdülést hoz, életet teremt és áldást hint. Izráel virággá nő, amelynek szépségére csodálattal tekintenek. A mező virága és a föld lilioma lesz, nagyobb pompában lesz része mint Salamon dicsősége. (ld. Mt 6,28) A hegyek és a halmok nem remegnek, mert Istenben gyökereznek Jób bizonyága nyomán: a legkeményebb kő és a hegy töve is az Úr ajándéka. (ld. Jób 28,9) Libánonra esküszik Izráel, mert ez volt a legnagyobb hegye, amit ismertek. Az Istenben meggyökerezett élet áldásait hordozza Izráel és bőséges gyümölcsöt terem. Isten szeretetének lenyomatai a gyümölcstermés, az olajfa és szőlő virágzása. Illatot áraszt minden gyümölcse, békességben ül, és munkája nyomán nem bogáncskóró, hanem szőlő terem. Jó hír, örömhír terjed e választott népről, mert befogadta az örömhírt, hogy Isten szereti, őrzi, védi, ápolja, gondozza, erősíti és megtartja. Isten tehát egyedüli Úr népe életében. Efraimnak olyan fává kell változnia, ahol már nincs mit keresnie a zöld ligeteknek, a Baaloknak, hanem a növekedést, az ismeretet az Úr jósága és szeretete nyújtja. Krisztusban új élet, új reménység és a legtökéletesebb áldozatbemutató már megtörtént. Izráel, a lelki Izráel nem tudja hogyan megköszönni a szerető Atyának a Fiúban elvégzett minden szolgálatot. Itt látszik, ezekben a bőséges képekben, leírásokban Jézus szavának az igazsága a szüntelenül munkálkodó Atyáról. Micsoda irgalom: Isten útjának az egyenessége, tisztasága és helyessége nyilvánvaló, vagyis az Ő irányítása alatt folyamatos fiatalság és mindenkori megújulás tapasztalható. Ez meglátszik a mindenkori életen és szolgálaton. Üdvösségünk záloga, kedves testvérek a boldog Isten, a szerető Úr. Szent szerelmével pecsételi el mindannyiunk életét, hiszen a próféta szava tolmácsolja az üzenetet. Isten, Akiről ő beszél Szabadító, Megmentő és Megváltó Úr. Ő megalázza a nagyokat, de felemeli a kicsiket. Ő nem a hatalom, a háború és erőszak eszközeivel közeledik, hanem a szeretet és a megváltás eszközeivel. Leíró hatalma jóságos hűsége és gyengéd irgalma.

Ének: 227. dicséret 4. verse: „Reád bízunk mi magunkat...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 7, rész, 40-53. versei: *„A sokaságból azok, akik hallották ezt az igét, ezt mondták: Valóban ő a próféta. Mások így szóltak: Ő a Krisztus. Többen pedig ezt mondták: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? Nem azt mondta-e az Írás, hogy a Krisztus Dávid magvából és Betlehemből jön el, abból a faluból, ahol Dávid élt? Ellentét támadt tehát miatta a sokaságban: némelyek közülük el akarták fogni, de senki sem vetette rá a kezét. A szolgák visszamentek a főpapokhoz és a farizeusokhoz, akik ezt kérdezték tőlük: Miért nem hoztátok ide? A szolgák így feleltek: Ember még így soha nem beszélt, ahogyan ő. A farizeusok ezt mondták nekik: Titeket is megtévesztett? Vajon a vezetők vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki? De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott! Ekkor Nikodémus, aki korábban már járt nála, és közülük való volt, így szólt hozzájuk: Elítéli-e az embert a mi törvényünk, míg ki nem hallgatták, és meg nem tudták tőle, hogy mit tett? Azok pedig így válaszoltak neki: Talán te is galileai vagy? Nézz utána és lásd be, hogy Galileából nem támad próféta. Ezután mindenki hazament.”*

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A sokaság nem egységes, amikor Jézusról beszél, de mégis megvan a véleménye arról az Úrról, Aki földre jött, csodákat tett és hatalommal beszélt Isten országáról. Az első állítás a sokaság részéről nyilvánvaló: Valóban próféta. A próféta az első nagy (f)elismerése a sokaságnak. Ez az Ige alapján Mózesre megy vissza, akire és akit hallgatni kell, hiszen Isten Igéjét szólja: *„Prófétát támaszt majd testvéreid közül Istened, az Úr: olyat, mint én – őreá hallgassatok! Egészen úgy, ahogyan kérted Istenedtől, az Úrtól a Hóreben, az összegyülekezés napján, amikor ezt mondtad: Nem tudom tovább hallgatni Istenemnek, az Úrnak a szavát, és nem tudom tovább nézni ezt a nagy tüzet, mert meghalok. Akkor az Úr így szólt hozzám: Helyesen mondták. Prófétát támasztok nekik testvéreik közül, olyat, mint te. Az én igéimet adom a szájába, ő pedig elmond nekik mindent, amit én parancsolok.”* (VMóz 18,15-18) Jézus az, Aki Isten Igéjét szólja, igazságot szól, és életet ad, de van hamis próféta is, mint a kígyó a paradicsomban, aki hazudik, bűnt szül és halált nemz.

A második állítás így hangzik: Ő a Krisztus, tehát Felkent, Messiás. Ő Isten megígért országát hozza el. A Messiás nagyobb, mint a próféta. Ő nemcsak beszél, hanem Benne és Átala beteljesednek az ígéretek. Ő győz a rossz felett, amit az Ige is bizonyít, és győz a jó, amit az Ige hirdet.

Csak nem Galileából jön el a Krisztus? Ez a zsidók nagy ellenvetése az első keresztyének irányába Jézus személyéről. Jézus igazából Júdeából származik, de a családja Názáretből származik. Az a tény, hogy Isten konkrét ember, egyedi és eredeti, mert mindannyiunk üdvösségét hozza el, nagy áldás számunkra. Isten személyes és éppen Jézus Krisztusban jön a legközelebb. Mindegy, hogy ellentét van a sokaságban, a Szentháromság Isten akarata érvényesül. Az Írás ugyanis

mindent helyre rak. A sok nézeteltérést. A sok ellentétet. A sok beszédet, Isten egy akarattal leírt és megírt Írás tesz helyre. De ezt megértetni csak a Lélek tudja velünk. Dávid Fia vagy / és Dávid Ura Jézus? (ld. Mk 12,35-37) Dávid király áll a zsidóság középpontjában, de a mi keresztyén életünk középpontjában Jézus áll. Az Írás megerősíti és aláhúzza: „*Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (Fil 2,11).*” Krisztus pap, próféta és király.

A sok eltérés a keresztyénségben is Krisztus személyével kapcsolatos. A zsidóság közepette ott van a nagy identifikáció és ott van a nagy dilemma. Nézeteltérés. Ellentét. Széthúzás. Most ért véget az ökumenikus imahét, bár szétszakadva él az egyház. Ahány ház, annyi egyház. Különböző módokban dicsérik és élik meg az Úrral való kapcsolatukat a keresztyének / a keresztyények. Testvérek Krisztusban más módon. Dicséressék a Jézus Krisztus!, Erős vár a mi Istenünk!, Áldás, békesség!, Isten áldja!, Dicsőség Jézus Krisztusnak! – Krisztus testét alkotják. Senki se merete rávetni magát. Nem jött még el az Ő órája. Óráját nem az ember, hanem az Úr szabta meg. A főpapok is csodálkoznak, amikor saját szolgálk is beszédére hivatkozva nem fogják el Jézust. Hatalommal beszélt, senki sem merete rávetni magát. A szolgálk részéről elfogultság tapasztalható. Nagyon meglepődtek a farizeusok és a főpapok. Nem arról szólnak, hogy mit beszélt, csak az a lényeg, hogy másképpen beszél. Őt nem lehet összehasonlítani más emberrel. Jézus szava hatalmába ejtette a szolgálkat. A világ világossága belépett a sötétségbe, és senki sem tudja az ő fényét eldobni. Úgy imádkozni, mint Pál apostol az efézusiak lelki látásáért: „*A mi Urunk Jézus Krisztus Istene [...] világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön (Ef 1,18-19a).*” A szolgálkat szíven ütötte az Ige. Jézus szava hatalmas. Ma is élő és ható. A farizeusok válasza nyilvánvaló. Ti is átálltatok? Az igazság igéi nem valók a csaló szájába. – ezt tartják a farizeusok. A szolgálk szerintük a hazugság szolgálkáivá váltak. Vakság, sötétség és világosság. A farizeusok elmarasztalják saját szolgálkat, hiszen ők is megtéveszthetők. Jézus a megtévesztő. A szolgálk megtéveszthetők.

Ki hisz Jézusban a zsidóság közül? Ki hisz Jézusban igazán a farizeusok közül? A szolgálk képesek megérteni Jézus csodáját, de mi van a vezetőkkel? Az öngazságuk nem engedi megérteni az igazság igéit. Hogy tud hinni az, aki „*azokat szereti, akik őt szeretik (Mt 5,46)?*” Mi a jutalma? Igazi hit helyett önhittség. A törvény tanítói átkozódásba kezdenek, pedig éppen azokat átkozzák, akik Abban hisznek, Aki betöltötte a törvényt. A vallási hatalom nagyjai átkozódnak, pedig a hit nem átokmondáson alapszik, hanem áldáskívánáson. Az igazi hit ott érvényesül, ahol egymást áldják és nem átkozzák az emberek. Ez a nagy hit helyett, hatalmas vakság, amely az gondolja, hogy minden körülmény között igaza van, pedig csak elfelejtette, hogy az igazság Atyjának a szavát. Nem

tesz semmit azért, hogy az igazság ismeretére eljusson, csak maga körül mindenkit megátkozz.

Van azonban egy közöttük, Nikodémus, aki Jézushoz éjszaka ment, meg akarta tudni, hogy mit jelent az újjászületés, sőt a János evangéliuma végén ő is ott van azok között, aki kikéri Jézus testét és így elveti a magot Isten országáról már itt a földön. Jézus tehát megosztja a farizeusokat is. Nikodémus elfogadja Isten törvényét, de nem tudja elfogadni társai törvényességét. Saját hatalmamat nem használhatom fel Isten törvényének a védelmében, mert Isten nem szorul az én védelmemre. Nikodémus így megfordítja a kérdést és a védelmezőkből vádlottak lesznek, akik nem a törvényt, hanem saját rongyos életüket védik. Ők előítéletesek, így lépnek fel Jézussal szemben is és így a törvényt nem betartják, hanem átforgatják. „Az igazság” eszközéből ácsolják az IGAZ keresztyét. Az Igét ugyanis nem hallják meg, hanem megölik és megbénítják. Ahogyan a szolgálakat megtévesztetteknek bélyegezték, úgy Nikodémus sem ússza meg szó nélkül. Kétszeresen megszégyenítik. Ő is Galileai, és Galileából nem származhat próféta. A gyűlölet úgy elvakítja ezt a közösséget, hogy még maguk közül is kivetik a Jézusban hívőket. Nem kell az igazságot hirdető, valló, megvalló. Nikodémus közel áll az Úrhoz, és bizony Galileából is támadt próféta, Jónás: *„Ő állította vissza Izráel határát a Hamátba vezető úttól az Arába-tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének igéje szerint, amelyet kijelentett szolgálja, a Gat-Héferből való Jónás próféta, Amittaj fia által (IIKr 14,25).”* Az igazság tanúja Nikodémus. Jézus meghódítja a szanhedrint is. Van hatalma hozzá. Mindenki hazatért. A ház az, ahol születtek. Ahol az atyjuk és a fivérek laknak. Jézus is. visszatér az Atyához, de nem akárhogyan. Úgy, hogy elvégezte a megváltásunkat. Hazatérni. Otthonra találni nem helyhez kötött, hanem Személyhez. Jézushoz kötött hely, a menny, örökös lakásunk. A szolgál és Nikodémus bizonyosságtevők, de vajon a másik fél mennyire befogadó? Ez a történet csak Jánosnál szerepel, amivel János bemutatja, hogy van a mások oldalán is tanítvánnyá formálás. Ő választott ki bennünket. Mindenki fennakad Jézus hálójában. Sokan vagyunk, sok helyről, sok irányból jövünk Jézushoz, az a fő, hogy az övéi vagyunk.

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért, hogy az Isten és emberek előtti bizonyosságtevésünk ne legyen csak fecsegés és meddő beszéd, hanem az Istennek ereje minden ember számára.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban (IIPt 3,18)!” Ámen.

Ének: 398. dicséret: „Úr lesz a Jézus mindenütt...”